

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 29 (469)

Субота, 24 липня 1976 р.

Ціна 2 коп.

МІСТО — СЕЛУ

ДЛЯ НАГРОМАДЖЕННЯ КОРМІВ

Хлібороби Лебединського району палко підтримали схвалену Центральним Комітетом Компартії України ініціативу трудівників ланів і ферм Чернігівщини, трудящих міста Кременчука Полтавської області щодо заготівлі і нагромадження кормів. Вони взяли підвищені зобов'язання, виконання яких дасть змогу значно зміцнити кормову базу тваринництва за рахунок використання додаткових джерел: ярів, балок, припльахових смуг, заболочених угловин та інше.

Зважаючи на важливе державне значення успішного вирішення даного питання, а також наближення часу збирання врожаю зернових, колективи підприємств та установ міста Лебедин вирішили подати практичну допомогу селу.

Трудящі нашого учбово-виробничого підприємства зобов'язалися заготовити зеленої маси в кількості 70 тонн. Зробити це було вирішено у вихідні.

Незважаючи на всі труднощі (заболоченість ділянок, нерівність ґрунту), ми з честю справилися із своїми зобов'язаннями. За п'ять виїздів скошено і звезено на заготівельний пункт більш як 70 тонн грубої зеленої маси.

Особливо відзначилися на косовиці різнотрав'я ударники комуністичної праці П. Т. Вернидуб, О. М. Улько, Б. Г. Цинка, М. К. Новиков, О. Р. Коханій, П. А. Науменко, А. Д. Трохименко, П. С. Ященко, В. П. Щербаченко.

На збиранні та вивезенні трави добре зарекомендували себе передовики підприємства М. Т. Макарова, О. С. Коваль, М. П. Моренець, Н. Н. Третьякова, Н. І. Трохименко, К. А. Новикова, В. З. Юхта, З. М. Солончук, Е. С. Осипова, М. А. Заворотова, Н. С. Олійник, Р. Г. Куліш.

Ф. ПРИСІЧ,

заст. директора Лебединського УВП
з навчально-виховної роботи.

Сумська область.

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

ПОТУЖНІ УСТАНОВКИ

Уралмашівці почали складання партії потужних бурових установок, які працюють на природному газі. Замість звичайного—дизельного—у нових машин газотурбінний привод. Він економічніший, легший, зручніший для транспортування. Такі установки, здатні бурити свердловини глибиною до п'яти кілометрів, геологи використовуватимуть у районах діючих газових промислів для пошуків нових підземних комор.

ПЕРШИЙ ТЕПЛОХІД

Теплохід «Бодайбо» першим у нинішню навігацію досяг північного порту Певек. Проведення судна в найважчих льодових умовах здійснив екіпаж криголама «Ленинград». У Певек доставлено народногосподарські вантажі, призначені для районів Крайньої Півночі, які розвиваються.

«БІЛЕ ЗОЛОТО»

Мільйонну тунну «білого золота» з початку сезону переробили достроково бавовноочисні заводи Туркменії. Випередити плановий графік допомогло змагання за краще використання технологічного устаткування, впровадження передових методів праці. Підвищилася якість виробленої продукції. Нині заводи республіки здатні очищати не тільки весь сирець, вирощуваний у Туркменії, а й частину бавовни з інших районів Середньої Азії.

ВОЛОГА ПРИЙШЛА

Новий канал і насосну станцію здано в експлуатацію в гірській Кочкорській долині Киргизії. Волога річки Топон-Кенеш, піднята з допомогою насосів на стометро-

ву височині, вперше пішла до гірських угідь ряду колгоспів і радгоспів. Щосекунди станція подає 500 літрів води. Нові канали тепер споруджуються на Тянь-Шані в Чуйській і Талаській долинах, у горах Пріссіккулля і на півдні республіки. Їх загальна довжина досягла 30 тисяч кілометрів.

ЛІТНІЙ МЕД

Літнє відкачування меду почалося на пасіках господарств Брестської області. Першу тунну його зібрано брестським бджоло-розплідником. Він розмістив у лісах тисячу вуликів. Тепер крилатих трудівниць перевозять на квітучі поля гречки.

КОМСОМОЛЬСЬКА БУДОВА

На будівельному майданчику Тольятинського азотного заводу почався монтаж технологічного устаткування. Треба ввести в дію шість агрегатів по виробництву аміаку, а також два агрегати, які випускатимуть карбамід. Усі процеси на них буде механізовано і автоматизовано.

За обсягом виробництва одержуваної продукції нове підприємство не матиме собі рівних у країні.

Перший агрегат будови має бути зданий в експлуатацію в 1977 році, а останній — до кінця п'ятиріччя.

Споруджує хімічний зелений біля Жигулів колектив устатковано «Куйбишевгідробуду». Постановою ЦК ВЛКСМ будівництво ТоАЗу оголошено ударною комсомольською будовою.

(ТАРС).

Анастасія Яківна Богатирьова працює слюсарем по зачищенню катушок до газосвітних трансформаторів на Запорізькому УВП. Вона — «Майстер-золоті руки».

Змагаючись за дострокове виконання завдань десятої п'ятирічки, А. Я. Богатирьова систематично виконує норми виробітку на 110—115 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ СРСР

ПІД ПРАПОРОМ БАТЬКІВЩИНИ

День Військово-Морського флоту СРСР — одне з улюблених свят трудящих нашої країни. Волею партії будівництво Флоту стало у нас загальнонародною справою. В створенні кожного сучасного корабля беруть участь люди сотень спеціальностей.

Наш флот пишається багатьма кораблями, які вкрили себе невимрущою славовою в боях з ворогами Батьківщини. Серед них — «Варяг», «Стерегущий», «Грозний», «Доблестный», «Красногвардеец» та інші. Славні традиції ветеранів продовжують і примножують нові кораблі. На їхніх ходових містках і в бойових рубках, за штурвалами літаків, біля атомних реакторів і ракетних пультів несуть вахту молоді моряки — вірні сини партії і народу. Один з таких кораблів — «Адмірал Зозуля». Про нього, про його екіпаж розповідається нижче.

...Великий протичовновий корабель «Адмірал Зозуля» нахилився — і кильватерний слід вигнувся, неначе біла подряпина на голубому склі. Це видно було з вертольота, який допомагав кораблю вести пошук «противника». З хвилини на хвилину мав початися «бій» з невидимим підводним човном. Десь у глибинах, старанно приховуючись, плив він, щоб проникнути в район, який охоронявся. І ніщо не виказувало його. Навіть шум гвинтів розчинявся у багатоголосих звуках моря.

Щоб гідроакустики могли почути цей шум, командир повинен розгадати дії протидіюючої сторони, вивести корабель на шлях маневрування підводного човна. Отоді і розпочнеться бій — стрімкий, упертий, скороминущий. Переможе в ньому той, хто має більшу тактичну майстерність, наполегливість, волю до перемоги, хто краще зуміє застосувати свою зброю, можливості бойової техніки.

«Адмірал Зозуля» несе на собі грізні ракети і торпеди, реактивні бомби. Найпотужніші силові установки, здатні забезпечити енергією великий завод, дають йому швидкий хід, надійність у боротьбі з стихією, дають можливість здійснювати будь-які плавання. Сучасна радіоелектроніка в багато разів загострила «слух» і «зір» корабля.

Він здатний успішно вести боротьбу з будь-яким противником: повітряним, надводним, підводним. Останній — головна мета корабля. Потопити підводний човен противника — значить знешкодити цілий підводний ракетодом.

Та ось корабель уповільнив хід, і вертольотчики зрозуміли: «ціль» виявлено. Командир корабля капітан другого рангу О. С. Ковальчук наказав гідроакустикам класифікувати її. Скоро стало ясно: виявлена ціль — підводний човен. Корабель ліг на бойовий курс, і, показавши вогняні хвості, полетіли над морем реактивні бомби...

Завдання було виконано, як завжди, на відмінно. За кожною перемогою в навчальному бою стоїть тривала підготовка, самовіддана робота, бойова згуртованість усього екіпажу.

«Адмірал Зозуля» може успішно виконати будь-яке завдання. Приклад цього — довгі тижні недавнього океанського походу, коли діяти доводилося часом у штормових умовах, в дуже складних ситуаціях. Корабель блискуче виконав усі завдання, а моряки змужніли, набули великого досвіду.

Визнанням заслуг екіпажу корабля стало обрання його командира делегатом XXV з'їзду КПРС. Це заслужена нагорода для вправного мореплавця і тактика. Його підлеглі впевнені, що для командира нема нерозв'язаних завдань, що з будь-якої ситуації в поході чи в бою він виїде блискуче.

Але найбільшою популярності капітан другого рангу О. С. Ковальчук набув як умілий вихователь. Немало моряків, звільнившись у запас, пишуть колишньому своєму командирові теплі листи. Особливо багато їх він одержував після того, як показали фільм корабель «Адмірал Зозуля» і його командира. Було це під час роботи XXV з'їзду партії.

Ось один з листів, надісланий колишнім старшиною 2-ї статті Отарі Накашідзе: «Вчора я бачив і чув Вас, товаришу командир, по телебаченню. І мені знову захотілося в рідний екіпаж, на рідний корабель. Пригадав усю свою службу. Я щасливий, що саме Ви були моїм командиром. Якщо будете в Батумі, заходьте в гості. Ви побачите, як допомагає мені флотський гарт тепер. Я ніколи не забуду Вашої участі в наших матерських долях і завжди буду згадувати Вас, як рідного батька».

Олександр Сергійович дорожить любов'ю, повагою підлеглих і не шкодує сил для їх виховання. Багато піклування виявляє він і про офіцерів, своїх перших помічників. На цьому кораблі вони швидко ростуть, вдосконалюються в професійній майстерності, набувають офіцерської зрілості. Лише в один похід ходив лейтенант Олександр Дяконов, а повернувся з нього зразковим вахтовим офіцером. В разі потреби він може сміливо взяти на себе керування кораблем. Комсомольці обрали його своїм вожаком. Вперше випускник училища Сергій Полкін побував у плаванні як офіцер. Та й за цей короткий час встиг стати визаним майстром своєї справи.

Капітан другого рангу О. С. Ковальчук, капітан-лейтенант Олексій Потребін і Володимир Козаков, інші висококласні спеціалісти корабля прагнуть захопити молодих офіцерів їх спеціальністю, корабельною службою, навчають їх чітко нести ходову вахту, прищеплюють уміння виховувати і навчати підлеглих, жваво і цікаво організувати змагання.

...Море — це вічний рух. І не тільки в буянні вітру, в натиску хвиль. Він і в постійній, невтомній праці людей, за спиною яких — Батьківщина. По-різному ця праця відміряється: вахтами, днями і ночами, пройденими милями, походами. По-різному і оцінюється: подяками, грамотами, нагородами. Але найвища нагорода для моряків — добра слава свого корабля, щастя служити на флоті, охороняти морські рубежі Країни Рад.

Капітан-лейтенант С. БИСТРОВ.

Ці чепурні дівчата-комсомолки працюють на Полтавському учбово-виробничому підприємстві № 1.

Швей-мотористка Валентина Максименко (на знімку праворуч) за п'ять років добре опанувала не тільки своїм фахом, але й вивчила ряд суміжних швейних процесів. Це допомагає їй систематично переизконувати змінні норми виробітку при високій якості продукції.

Своїми виробничими секретами ударниця комуністичної праці В. Максименко щедро ділиться з молодією робітницею Валентиною Картишко. Міцна дружба дівчат допомагає їм у роботі і житті.

Текст і фото В. ВАСИЛЕНКА.

ЖУРНАЛ „АГИТАТОР“ № 14

Черговий номер журналу ЦК КПРС «Агитатор» відкривається методичною розробкою «Подія видатного значення» (до підсумків берлінської Конференції комуністичних і робітничих партій Європи).

Велике місце в журналі займають матеріали до бесід про рішення XXV з'їзду КПРС.

Міністр вугільної промисловості СРСР Б. Братченко виступає із статтею «Підземні горизонти» — про перспективи розвитку галузі в десятій п'ятирічці.

У номері публікується нарис про будівників БАМу, огляд серії бро-

шур видавництва «Правда» про змагання за підвищення ефективності роботи.

Розділ «Радянський спосіб життя» представлений оглядом В. Степанова художньої літератури про радянський робітничий клас, статтею С. Павлова до всесоюзного Дня фізкультурника — «Важливий фактор соціального розвитку».

Агітаторам адресовані матеріали про підсумки п'яти місяців у тваринництві і про літні турботи трудівників ферм, а також стаття «Скільки коштує здоров'я». Широко представлені міжнародна інформація, традиційні рубрики журналу.

ПІДВИЩУЮЧІ ІДЕЙНИЙ РІВЕНЬ КАДРІВ

Втілюючи в життя історичні рішення XXV з'їзду КПРС, партійні організації Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» ведуть велику, різнобічну роботу, що спрямована на розвиток комуністичної активності і трудової ініціативи робітників, на утвердження свідомого ставлення до справи, високих моральних якостей. На об'єднанні діє струнка система партійного й економічного навчання. Вихованням трудящих зайняті гуртки агітколлективів, політінформаторів, лекторів і доповідачів.

У постанові ЦК КПРС «Про роботу по підборі і вихованню ідеологічних кадрів у партійній організації Білорусії» підкреслюється, що головне в ідеологічній роботі полягає в тому, щоб неухильно підвищувати її ідейний рівень і ефективність. Важливою умовою досягнення цього є комплексний підхід до організації і проведення ідеологічної роботи.

Центральний Комітет партії в своїй постанові дав глибокі, вичерпні рекомендації по всіх основних напрямках ідейно-політичного виховання трудящих. Вони стали для нас конкретною програмою дій.

Партійні організації головного підприємства та філіалів нашого об'єднання постійно тримають у центрі своєї уваги підвищення ролі керівних і інженерно-технічних працівників в ідейному загартовуванні трудових колективів. Як і в інших місцях, у нас склалася певна система участі керівників у політичній роботі. Всі гуртки агітколлективів, політінформаторів, партійної політосвіти і масових форм навчання працюють за суворо встановленими графіками проведення занять. В ці дні в робочих колективах виступають понад 30 керівників і інженерно-технічних працівників. Їх активна участь у цій справі дала можливість значно підвищити рівень інформованості трудящих, підняти їх зацікавленість в розв'язанні важливих завдань, що стоять перед трудовими колективами. Всі питання, пропозиції, зауваження слухачів аналізуються, а найбільш важливі з них виносяться на розгляд партійних бюро. Підвищилась вимогливість до керівників за моральний мікроклімат у колективах.

Задучення керівників і спеціалістів до ідейно-виховної роботи неможливе без значного підви-

щення їх політичного рівня. Партійні бюро за останні роки посилили свою увагу до організації навчання керівних і інженерно-технічних працівників. Якщо керівники, секретарі партійних організацій головного підприємства і філіалів об'єднання навчаються в мережі партійно-господарського активу при райкомах партії, то для агітколлективів та політінформаторів, крім цього, проводяться також семінари і в партійних організаціях. Як результат, на належному рівні проводять заняття в системі партійної політосвіти і масових форм навчання такі пропагандисти, як О. М. Фудим, З. Д. Калиниченко, І. Ю. Ізрайлевич, К. І. Хайкіна, А. Л. Леонович, П. А. Тищенко, О. С. Решетняк. Добре зарекомендували себе політінформатори Т. М. Ружицька, Г. П. Холод, А. Ф. Баранов, В. Н. Макаров, В. Д. Дарда та інші.

У виробничих колективах постійно перебувають у гущі людей керівники цехів, дільниць, майстри і бригадири. Ми розглядаємо їх як ідеологічний актив. Це зобов'язує керівників середньої ланки і майстрів оволодівати основами педагогіки, психології і права.

В об'єднанні широко розгорнуто змагання за звання «Кращий за професією». Серед тих, хто вже завоював це звання, 47 чоловік. Дальшого розвитку набув і рух «За комуністичну працю». Щороку в об'єднанні йде перегляд і підтвердження звання «Коллектив комуністичної праці» — цеху, дільниці, бригади. В даний час, цього почесного звання удостоєно два цехи, чотири дільниці, дев'ять бригад. 504 чоловікам присвоєно звання «Ударник комуністичної праці», борються за це звання — 598 чоловік.

У політико-виховній роботі не менш важливе значення має також і діяльність громадських комісій за участю великої кількості активістів. До них належать, зокрема, такі: комісія сприяння школам робітничої молоді у функції якої входить залучення юнаків та дівчат до продовження освіти і контроль за успішністю учнів та відвідуванням занять.

Громадська комісія відділу кадрів займається залученням на підприємство нового поповнення з числа глухих та профілактикою боротьби з плінністю кадрів; комісія по роботі з неповнолітніми. В її обов'язки входить попередження правопорушень, а та-

кож контроль за тим, як неповнолітні оволодівають робочою спеціальністю та дальше продовження їх освіти. Комісія по профілактичній боротьбі з пияцтвом і алкоголізмом, комісія по культурі виробництва.

Працюють в об'єднанні також ради турботників, культради та інші. Усі ці комісії і ради діють в одному напрямку: проводять велику роботу по комуністичному вихованню трудящих.

Партійні організації об'єднання в тісному контакті з місцевими профспілками, з комсомольською та первинною організацією УТОГ, а також працівниками й активістами ідеологічного фронту проводять роботу по широкому розвитку соціалістичного змагання. Вони спрямовують передові бригади, дільниці і цехи на пошуки нових резервів виробництва, на досягнення високих результатів у соціалістичному змаганні, сприяють народженню нових патрістичних починів. В даний час комсомольсько-молодіжна бригада працює під девізом: «50-річчю створення комсомольсько-молодіжних бригад — новий трудовий рекорд і відмінну якість виробів». Коллектив зобов'язався досягнути найвищої норми виробітку — скласти за зміну 3600 електромагнітів ПМЕ-111.

Інструментальники підняли прапор змагання із закликом до всіх трудівників об'єднання: «Жодного відстаючого поруч».

Цілеспрямоване залучення інженерно-технічних працівників і службовців до ідейно-політичного виховання трудящих об'єднання дозволило підняти на якісно вищий рівень і трудову дисципліну, і організованість, і професійну майстерність робітників та їх творчу ініціативу. Це вилилося в те, що наш колектив в період підготовки до XXV з'їзду КПРС став на трудову вахту і дав слово випустити надпланової продукції на 40 тисяч карбованців. З поставленим завданням колектив справився з честю.

У даний час трудівники об'єднання, переглянувши раніше взяті зобов'язання, накреслили нові трудові рубежі і змагаються за те, щоб річний план з обсягу реалізації готової продукції завершити до 23 грудня ц. р.

Є. МАКАРИЧЕВ,

секретар парторганізації Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

День у день значно перевиконує змінні завдання робітниця Черкаського УВП, ударниця комуністичної праці Катерина Петрівна Гладка. Від якості її роботи значною мірою залежить зовнішній вигляд багатьох кухонних меблів, які випускає УВП, адже це вона полірує і оздоблює для них дерев'яні щити.

Дбаючи про честь марки свого підприємства, трудівниця завжди здає свою продукцію високої якості.

На фото: К. П. ГЛАДКА.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

ЗАСПІВУВАЧІ

Заводський автобус зупинився на вулиці Столбова, 19 і з машини вийшли робітниця. Раніше тут містився меблевий цех Одеського виробничого об'єднання УТОГ, а тепер механо-складальний електроустановочних виробів. Для нього відведено весь світлий і просторий другий поверх.

Стрілка годинника показує наближення робочого дня. Одна за одною робітниця займають свої місця біля конвеєрів. Майстер зміни Г. П. Січка включає рубильник і робота оживає. Більшість жінок працювала тут раніше на виготовленні меблів, а тепер кожна з них стала справжнім слюсарем-складальником.

Разом з Галиною Павлівною обходимо цех і спостерігаємо за ритмом роботи складальниць. Зупиняємося біля Джемилі Олексюк. Кожен рух у неї розрахований і точний. Разом з Галиною Павлівною вони першими перейшли з пластмасового цеху і стали слюсарями-складальниками нової продукції, що на головному підприємстві об'єднання, що міститься по вулиці Ленінградське шосе. Разом проходили практичне навчання на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт», де освоювали складання електроустановочних виробів. Потім допомагали подругам оволодіти професією складальниць.

Вміло використовує Джемилія Олексюк робочий час. Жодної хвилини простою. Коли ж, буває, не надходять деталі, вона переходить на інший процес. Вимогливість до себе й інших — найголовніша її риса. Вона не пропустить жодної бракованої деталі, та й винуватцеві дістанеться від неї.

За підсумками республіканського соціалістичного змагання в 1975 році їй присвоєно звання «Краща за професією», а недавно в урочистій обстановці сумлінній трудівниці вручено посвідчення «Відмінник якості».

Трудовий ритм робітниць пере-

дається всьому виробничому процесу. Приємно називати прізвища складальниць, які не тільки намагаються виконати норму, а й дати продукцію високої якості. Ганна Калачова, Євгенія Мусяк, Галина Задорожнюк не тільки заспівають змагання, а й опора майстра. Саме на них рівняються інші.

Хочеться розповісти ще про одну трудівницю цеху Т. М. Чумаченко. Понад 14 років працює Тамара Михайлівна в об'єднанні. В складальному цеху дуже важливо вчасно одержувати деталі з інших дільниць, щоб не траплялися простой. Необхідно знати технологію складання, слідкувати за регулярним поповненням необхідних деталей. Роботою комплектувальниці якраз і зайнята Тамара Михайлівна. Неспокійний характер у неї. Вона не терпить безгосподарності, не пройде мимо, коли побачить, що на підлозі валяються деталі. З улюбленою приказкою: «Копійка — карбованця береже» — сама підніме деталь та й іншим нагадає про бережливість.

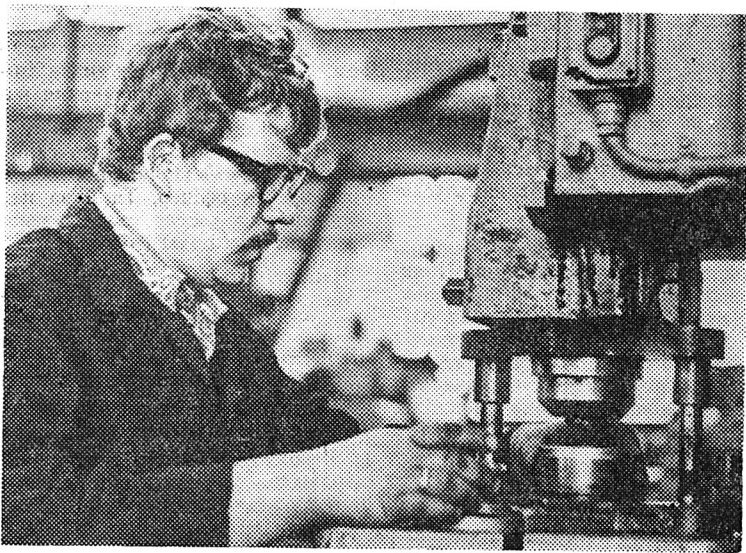
Як профорг дільниці і член народного контролю об'єднання, Тамара Михайлівна постійно бореться з недоліками в роботі, активно сприяє в проведенні рейдів по перевірці стану дисципліни і якості виробів. Про недоліки пише в стінну газету «За ударну працю».

Тамара Михайлівна одна з тих, хто першим прийшов у цех електроустановочних виробів, а оволодівши всіма процесами складання ШСВ-20, щедро передавала досвід колишнім мебелювачам. За самовіддану працю її нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1975 року».

Складальна дільниця охоплена індивідуальним змаганням. Всі трудівниці готуються гідно зустріти 60-річчя Великого Жовтня.

Ю. ГЕР,
контролер ВТК.

м. Одеса.

Ударно трудиться в цеху вимірювальних приладів Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» штампувальник Юрій Самусенко. Працюючи з випередженням графіка, ударник комуністичної праці успішно виконує взяті зобов'язання на 1976 рік.

Змінні показники передового робітника сягають 130 процентів норми при відмінній якості продукції. Включившись у змагання за дострокове виконання завдань десятої п'ятирічки, Юрій Самусенко наrophе темпи випуску продукції.

На знімку: ЮРІЙ САМУСЕНКО за роботою.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ДЛЯ РАДЯНСЬКОЇ ЛЮДИНИ

ЦЕЙ ВЕСЕЛИЙ БІЛИЙ ФАРФОР

Яскравими барвами розцвіли ніжні весняні квіти на вазах, суперничають між собою самобутні узорі на столових, чайних і кофейних сервізах. А яка витонченість форм у білого, оздобленого золотом фарфору, і як гармонують вони з назвами сервізів «Весільний», «Карпати», «Мелодія», «Казка», «Барвінок»...

Ці та інші вироби старих, давно відомих заводів — Баранівського, Кам'янобрідського, Будянського, а також молодих підприємств, які вже встигли зарекомендувати себе відмінною продукцією, — Дружківського, Тернопільського, Бориславського представлені на постійно діючій республіканській виставці фарфору і фаянсу. Хто бував тут, не лишився байдужим до всіх цих променистих творін майстрів.

Наші враження від виставки прокоментував і доповнив начальник Українського промислового об'єднання фарфоро-фаянсової промисловості А. І. Льченко.

— Продукція українських фарфоровиків користується широким попитом у населення, і ми прагнемо з кожним роком давати більше красивого і практичного посуду,—

розповідає Антон Іванович. — Так, у минулій п'ятирічці випуск виробів порівняно з попередньою збільшився вдвоє. Тільки понад план їх виготовлено на 40 мільйонів карбованців. У нинішньому п'ятиріччі перед об'єднанням поставлено нові важливі завдання. Найголовніше з них — значно збільшити випуск виробів і поліпшити їх якість. З цієї метою реконструюються і розширюються діючі підприємства, освоюється нова техніка і технологія виробництва. Так, вчені Київського інституту фарфоро-фаянсової промисловості Ленінградського державного інституту кераміки в співдружності з виробничниками розробили нову конструкцію автоматичної печі, яка дає можливість одержувати якісні вироби за 4—5 годин замість 30—40 за старою технологією. Такі печі вже встановлені на Баранівському заводі в Житомирській області. Тут, зокрема, збудовано новий цех, який даватиме 22 мільйони виробів за рік. Виробіток продукції на одного робітника зріс у 3—4 рази. Тепер в об'єднанні діє 10 таких печей, а незабаром стануть до ладу ще п'ять.

У десятий п'ятиріччі намічено вдвоє збільшити випуск комплексного посуду, сервізів і наборів підвищеної якості. Якщо торік було випущено близько 80 найменувань продукції, відзначеної почесним п'ятикутником, то вже на кінець нинішнього року ця цифра зросте більш як у півтора рази.

Один з якісних показників фарфору і фаянсу — білість. Відомо, що вона залежить від якості такої сировини як каолін. Недавно на Житомирщині, яка є центром фарфоро-фаянсової промисловості в республіці, відкрито нові його поклади. Їх зручне розташування поблизу підприємств дає змогу значно збільшити випуск продукції.

Багато уваги приділяється і розширенню асортименту виробів, його оновленню. В десятий п'ятиріччі ми взяли курс на освоєння і масовий випуск посуду, який визначатиметься витонченістю ліній, привабливістю оформлення. Над розробкою таких зразків тепер працюють відомі майстри своєї справи — заслужений діяч мистецтв УРСР В. М. Трегубова, заслужений майстер народної творчості УРСР М. К. Ткаченко, члени Спілки художників СРСР І. М. Вищо, В. А. Ермолаєва і багато інших.

О. ЕРМАК.

НОВЕ УСТАТКУВАННЯ ДЛЯ ШВЕЙНИКІВ

В столиці нашої Батьківщини Москві відбулась друга міжнародна виставка «Інлемаш-76», на якій експонувалось найновіше устаткування для легкої промисловості. Серед тих, хто відвідав виставку, і головний механік Харківського УВП-2 І. П. ГОЛЬДШТЕЙН.

Нижче друкуємо його розповідь про «Інлемаш-76».

Серед експонатів значне місце на виставці займав Радянський Союз в павільйонах якого демонструвалась продукція підприємств легкої машинобудування, зокрема, Подільського механічного заводу, Оршанського заводу «Легмаш» та інших підприємств, що випускають швейні машини.

Найбільший інтерес для швейників становило устаткування, застосування якого дасть можливість значно підвищити продуктивність праці і водночас відчутно поліпшити якість продукції.

Нова машина 97 класу, порівняно з своєю попередницею, має тепер частоту обертання головного вала на 500 обертів за хвилину більше. А машина 997 класу забезпечена автоматичним пристроєм для зупинки голки в заданому напрямку, обрізання верхньої і нижньої ниток та піднімання притисувальної лапки. Застосування такої машини дає найбільшу ефективність при закріпювальних операціях та пришиванні накладних кишень, коли пошиття необхідно повертати навколо голки.

Оршанський завод «Легмаш» продемонстрував також дуже потрібні для пошиття синтетичних виробів машини 897 класу з верхнім і нижнім приводом руху тканини та машину 897-1 класу для окантовування зрізів косою шерстяною стрічкою.

НАТХНЕННІ ПРАЦЕЮ

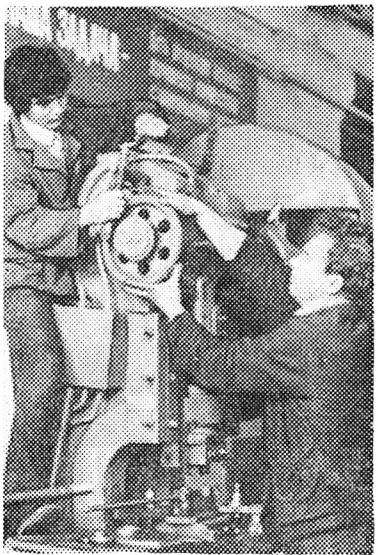
Близько 80-ти найменувань різної продукції Житомирського заводу по переробці лікарських рослин можна зустріти в аптеках нашої країни. Колектив підприємства систематично виконує виробничі завдання і соціалістичні зобов'язання.

На цьому виробництві понад сім років трудиться робітниця тварної дільниці В. Л. Гресько. Професія Володимири Лукича — збивальник ящиків. В змаганні за дострокове і якісне виконання завдань і соціалістичних зобов'язань, він постійно добивається високих трудових показників за що неодноразово відзначався адміністрацією підприємства.

Ударник комуністичної праці В. Гресько дав слово завдання першого року завершити до грудня місяця. Норми його виробітку щодня сягають 120—130 процентів.

Поруч з ним ударно працює й інший член УТОГ І. П. Мостовий. Наслідуючи приклад В. Греська, Іван Петрович добився виконання норм виробітку на 120 процентів.

М. ГУРМАН.

В цехах Запорізького учбово-виробничого підприємства на різних дільницях працює багато молодих.

На фото: слюсар по ремонту обладнання (на знімку праворуч) разом з учнем М. Єфремовим ремонтують металоштампувальний верстат.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Змінено на краще не тільки зовнішній вигляд швейної машини 22-А класу ПМЗ. Застосування голкових підшипників, централізованого змащування, вдосконаленої моталки дозволило конструкторам збільшити швидкість її роботи до 4000 обертів на хвилину і тим самим значно підвищити продуктивність машини, а водночас і її довговічність.

Для пошиття костюмів, плащів і пальт випущено нові машини 862, 852 (X 5), 803 (1852) класу та інші, які мають вдосконалені вузли і механізми та, як правило, підвищену швидкість.

Багато експонатів представили країни соціалістичної співдружності, члени Ради економічної взаємодопомоги: НДР, ЧССР, НРБ, ПНР, які також демонстрували свої досягнення у галузі швейного машинобудування. Біля окремих машин можна було побачити табличку: «Машина спеціалізована в РЕВ».

Понад сто років випускає швейні машини завод у місті Альтенбурзі НДР. Розширюючи діапазон застосування машин 8332 класу, фірма «Текстіма» запропонувала її для пошиття виробів з найрізноманітніших тканин, трикотажу, замінників шкіри, оснащуючи додат-

Член нашого Товариства Л. Титаренко — одна з кращих швей на Черкаській шкіро-галантерейній фабриці. Змінні норми виробітку вона систематично виконує на 135 процентів при відмінній якості продукції.

Фото М. ГОРИДЬКА.

ковими пристроями та приладдям. Спеціалісти фірми «Мінерва» в ЧССР показали новий варіант машини (73401), що дає змогу робити петлю з «вічком». Вона також дуже зручна і проста в обслуговуванні, має більш високу швидкість.

Ця ж фірма виставила й добру машину для «зигзагоподібних» строчок та інше устаткування.

Міжнародна виставка «Інлемаш-76» ще раз продемонструвала великі здобутки соціалістичних країн в галузі швейного машинобудування. Вона дала можливість широкій громадськості ознайомитися з найновішими досягненнями технічного прогресу як у нас, так і за рубежом і наочно продемонструвала результати політики миру та розрядки напруженості у світі, засвідчивши бажання багатьох фірм США, ФРН і Японії торгувати з СРСР. Ці країни представили чимало техніки, що відзначається надійністю, хорошими якісними характеристиками, довговічністю.

ЛЮДИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

НА ГРОМАДСЬКИХ ЗАСАДАХ

Великий життєвий шлях пройшла Ф. П. Чабанова. Ще в тридцятих роках, коли організувалися лікнепи, Феня Павлівна пішла працювати вчителькою по ліквідації неписьменності серед глухих. Пізніше вона разом із П. К. Набоченком та іншими засновниками УТОГ організувала перший на Донбасі колгосп для трудящих глухих, в якому працювала вчителькою і культмасовиком.

Пізніше, коли колгосп було реорганізовано, а члени УТОГ роз'їхалися на новостворені виробничі підприємства, Ф. П. Чабанова прибула до Луганська, де працювала обліковцем, вихователкою і вчителькою вечірньої школи для глухих.

В роки Великої Вітчизняної війни Феня Павлівна — на одному з військових заводів аж до повернення з евакуації весною 1945 року. Самовіддана праця Ф. П. Чабанової в ті роки була відзначена медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр». Після війни вона невтомно продовжує громадську і педагогічну роботу. Її часто можна побачити в клубі, школі і на підприємстві. Люди охоче збиралися послушати проведення нею бесіди, розповідь, а то й просто поділитися своїми думками, попросити поради.

І так завжди поруч з людьми. Ф. П. Чабанову неодноразово обирали членом президії Ворошиловградського облвідділу УТОГ, делегатом обласних конференцій.

Вийшовши в 1956 році на заслужений відпочинок, ветеран Товариства й досі продовжує залишатися в строю. Вона активно працює на громадських засадах в Будинку культури. Ця робота приносить їй велике задоволення, бо серед відвідувачів культзакладу завжди зустрічає своїх колишніх учнів, трудівників УВП і промислових підприємств, які знають Феню Павлівну як людину щедрої душі і завжди раді зустрічі з своєю першою наставницею. Незважаючи на свої 75 років, Феня Павлівна продовжує служити людям.

Труднощі і радощі життєвого шляху разом з Фенєю Павлівною ділить і її чоловік, Тимофій Григорович. Його життя — невтомна трудова діяльність на фронтах перших і повеселених п'ятирічок. Це робота в евакуації і відбудова рідного тепловозобудівного заводу ім. Жовтневої революції після звільнення Ворошиловграда від німецько-фашистських загарбників. 45 років трудового стажу за плечима кадрового робітника. Як і Феня Павлівна, забуваючи про свій пенсійний вік, Тимофій Григорович частий і бажаний гість Будинку культури. Члени УТОГ завжди раді ветеранам Товариства. Рідко без них відбуваються різні культмасові заходи, голубі вогнища і вечори трудової слави. Саме в цьому потяжі до людей, прагненні бути з ними і знаходять наші ветерани справжнє людське щастя.

Л. БЕРШАДСЬКА.

м. Ворошиловград.

Коли розлучаються двоє

Ось І ЗНОВУ вона сидить переді мною — молода, запалана жінка. Тут же в кімнаті її син, котрому вісім років. Він уже познайомився з усіма предметами в кімнаті, все йому набридло, і він сіпає матір за руку: ходімо, ходімо!

Мати просить допомогти влаштувати хлопчину в школу-інтернат, бо вона одинока, батько хлопчика з ними не живе. Характер у дитини зіпсований, і вона, мати, вже не знає, що з ним робити...

Я досить говорила з нею, життя її бачиться наскрізь. Може, саме тому так не хочеться, щоб син її попав до інтернату. Хоч з другого боку це було б добре, але...

На одному з республіканських змагань з баскетболу зустрілися хлопець і дівчина з різних міст. Зустрілися, познайомилися, покахали одне одного. Вирішили жити разом. І дівчина пішла з УВП, покинула своє місто і поїхала до чоловіка. Народився син. А далі звичайна для швидких шлюбів історія: познайомившись ближче, приглянувшись одне до одного і не зумівши погодити свої інтереси, молодята подали на розлучення. Вона поїхала в своє місто, повернувшись на попередню роботу. Та свекруха, прикипівши серцем до внука, ублагала невістку залишити малого у неї на рік. За це було чимало доводів: окрім дому, у них є дача з садом і городом, а в хлопчика слабеке здоров'я, йому потрібне свіже повітря і так далі. А куди подіне його мати, у котрої усе ще не влаштовано і сама вона житиме в гуртожитку? Нарешті за варіант жити у бабки висловився і сам хлопчик: розлучатися з бабусею, дідом і батьком, котрі його пестили, йому не хотілося, і він просив його залишити.

Мати не чула розмов у сім'ї, її лякала невідомість і непевність свого майбутнього життя. За себе вона не боялася — боялася за сина. І жила в серці жінки примарна надія: якщо так люблять її сина, то, може, ще наладиться і сімейне життя, одумається чоловік.

І вона погодилася, залишила сина у свекрухи, не підозрюючи, яку велику помилку зробила в житті. Нема у тім вини молодій жінці, вона ще просто не мала життєвого досвіду.

Так чи інакше, а справа була вирішена, і вступила в силу велика мудрість народного прислів'я: не та мати, що народила, а та, що зростила...

За один рік, оточений увагою баби, діда і батька, розбещений хлопчик, котрому навмисне і не-

мати не зробила синові нічого поганого, навпаки, хотіла бути з ним, виховувати його. Інша справа, що вона помилилася, залишивши сина в чужій сім'ї. Але хто ж міг знати?

І ось мати, згідно з постановою суду забрала сина і поїхала з ним в своє місто. Здавалось би, і справі кінець. Та де там! Розбещений, підбурений проти матері Олег (назовемо його так) в дитсадку і з іншими людьми поводився стримано, а дома не слухав

шити усе як краще. Але мати зустріла свекруху лайкою, викинула геть привезені нею подарунки і все це закінчилося сльозами і розпластанням на долівці дитячим тілом: збуджений приїздом бабки і глибоко вражений дикою сценою між ними, Олег впав в жорстоку істеріку, і, лежачи на підлозі, безтямно бив ногами, нічого не чуючи, і дико репетував...

Ось після цього та після двох місяців, проведених сином в неврологічному відділенні психіатричної лікарні, прийшла мати з проханням влаштувати Олега в школу-інтернат.

Скажу враз: сина її в інтернат прийняли. Що ж було ще робити? Можливо там, серед нових товаришів, спокійних і рівних з усіма вихователів, подали від сімейних чвар прийде в норму дитяча психіка, вирівняється характер.

Але залишилося в душі невдоволення: адже незрівняно краще було б і для дитини, і для дорослих, коли б мати і баба знайшли в собі сили побороти дрібязковість у своїх взаєминах, переступити через себе, знайти спокійний тон в розмові, взаєморозуміння. Це було б найшлішим ліками для Олега. Адже ніщо так не допомагає людині, а дитині особливо, як добрі і людські відносини між близькими людьми, повага старших одне до одного. Але не знайшли вони в собі сил для цього. З сілпою і жорстокою егоїстичністю кожна старается завоювати прихильність дитини, не гребуючи ніякими засобами — задовбанням його і брехнею одне на одного.

Про це сказали мені в школі-інтернаті. І мати, і баба приїжджають туди, розмовляють з Олегом кожна по-своєму... Дитяче горе нічому не навчило їх.

І невтямки їм, що, озлобившись самі, вони зі всіх сил стараються виростити сина і внука жорстокою і черстою людиною. Людиною-егоїстом.

І це дуже страшно.

Г. ШВЕЦЬ,
вчителька Вінницької середньої школи № 28.

ЖОРСТОКІСТЬ

навмисне нагадували, що мати його покинула, що вона погана, не чує, а вони добрі, — відвик від матері, не думав і не згадував про неї. І коли вона приїхала за ним, то зустріла не сина, а вороже настроєну маленьку людину, котра, роздівшись і перепробувавши привезені матір'ю подарунки і, впевнившись, що мати не чує і з нею не поговорить, — утекла на баштан до діда.

«Нічого, звикне!», — думала мати, але син не йшов до неї, неохоче сприймав її ласку. А на третій день, коли вона заговорила про повернення додому, він заявив: «Я з тобою не поїду, мені тут добре, а ти погана!» — за що баба його розцілувала і тут же, на очах у матері, дала карбованця. Мати спалахнула і рвонула сина до себе. Спалахнула і свекруха. Вони жорстоко посварилися. З того часу почалася між ними глуха ворожнеча із-за хлопчини.

Свекруха звинувачувала невістку в усіх гріхах. Та теж за словом до кишені не лізла. А в матері кінчалася відпустка, сина їй не віддавали, і вона була змушена поїхати ні з чим. Хлопчик продовжував жити у баби, і щодня вбирав у себе її навчання. Зовсім забула бабка, що і вона — мати.

Нарешті справа дійшла до суду. Наш суд завжди стоїть на боці матері. А тут тим більше: адже

матері, кожен день в нього нова примха і кожен день він просить до баби. Мати нервує, б'є сина. Син відповідає зневагою і новими примхами.

Змучена його вибриками, мати вирішила, що все зло в любові Олега до бабусі і почала всіляко чорнити її і сім'ю чоловіка. І це вже було її вином. Слова її йшли врозріз з поняттям і уявою сина, котрий бачив від баби тільки добре, і він запідозрив матір в найстрашнішому — в бажанні обманити його. Не вірив матері, і тим міцнішала в ньому любов до баби Олі (назовемо її так).

А тут прийшов синовий час іти до школи. І одразу виник конфлікт: Олег показував матері зошити і книжки, просив пояснити завдання, а мати не могла допомогти. В свій час її до школи не вбило, що й знала — давно забула. І раз у своїй дитячій безпорадності син крикнув:

— А баба знає все!

Мати вдарила його раз і другий. Олег озлобився. «Не знає, а б'є», — гірко думав він. І почав навмисне псувати зошити, книжки, носити додому двійки. Леде перейшов з першого класу в другий. І в цей час приїхала баба, яка дуже заскучала за внуком. Тут би двом дорослим жінкам поговорити спокійно, думаючи про третю обом дорожу людину, вирі-

ЗАОЧНА ШКОЛА ГРОМАДСЬКОГО КОРЕСПОНДЕНТА

БЕСІДА
ШОСТА

ВСІ ЖАНРИ ХОРОШІ...

Важко уявити собі сучасну газету без матеріалів різних жанрів. Ми вже говорили про те, яку роль відіграють замітки, репортажі і інтерв'ю. Але серед читачів є чимало таких, що цікавляться статтями або фейлетонами, рецензіями або оглядами. І газета повинна задовольняти їхні інтереси. Йдеться не лише про те, що кожний жанр виконує свої, певні функції, і має своє призначення. Розмаїття жанрів, збагачує газету, робить її цікавою і змістовнішою. Не випадково В. І. Ленін вдало назвав систему жанрів публіцистики «концертом політичної газети». У цьому концерті ледь не першу скрипку грає і кореспонденція.

Кореспонденція — один з найважливіших жанрів преси. Вона утвердилась в газетах майже водночас із замітками, що обумовлювалося певними історичними обставинами. Адже замітка лише повідомляє про факти. А життя вимагає заглиблення в них, розкриття і обґрунтування, узагальнення і висновків. І саме кореспонденція стала успішно виконувати ці функції. В наш час, в умовах розвинутого соціалістичного суспільства, такі її властивості мають особливе значення. Кореспонденція допомагає нам оперативніше втручатись у життєві явища, сприяє поширенню нового, передового, викриттю негативного. Причому, робить це переконливо, аргументовано, всебічно.

Щоб вловити специфічні особливості цього жанру, треба, очевидно, дати його визначення. Кореспонденція — один з провідних газетних жанрів, в якому оперативне, у публіцистичній формі відображається дійсність у її окремих типових проявах і на підставі аналізу робляться конкретні висновки та узагальнення. Це визначення дещо відрізняється від тих, що їх подають окремі підручники, але воно, на нашу думку, найповніше умістало в себе основні компоненти жанру. Наводимо його не для вивчення на пам'ять, а для осмислення суті, щоб в разі потреби використати цей жанр у своїй творчості.

Звернемо увагу на два місця з цього визначення. Кореспонденція повинна відображати дійсність. Влучно сказав з цього приводу видатний партійний і радянський діяч нашої держави М. І. Калінін: кореспонденція малює «шматки життя», розглядаючи їх з різних сторін, у різних зв'язках. Тобто, інакше кажучи, якщо автор ставить за мету розповісти про успіхи в роботі підприємства, він повинен показати, використовуючи різні публіцистичні засоби, як їх здобуто, що сприяло утвердженню передового, нового. Якщо ж виникає потреба написати критичну кореспонденцію, то тут — винайти і викрити причини відставання або недоліків, вказати на шляхи їх усунення. Щоб довести високої організованості або безгосподарності, бере інтерв'ю у керівників або робітників, робить узагальнення. Треба так викласти зміст, щоб читач переконався у правильності позиції автора і підтримав його. Власне, це потрібно насамперед тим, кому адресована кореспонденція, особливо тоді, ко-

ли вона критична. Без переконливої аргументації тут не обійтися. Звідси випливає друга важлива особливість жанру — її аналітичність. Справжня кореспонденція завжди аналітична. Вчитися мистецтву аналізувати — до цього повинен прагнути громадський кореспондент, якщо він хоче, щоб його виступ досяг поставленої мети. Ця проблема особливо гостро постає сьогодні, коли партія ставить завдання у десятих п'ятиріччі на всіх ділянках виробництва добиватися високої якості продукції та ефективності роботи.

Для того ж, щоб кваліфіковано аналізувати, треба добре знати те, про що пишеш. В кореспонденції мало вказати на те, що підприємство, цех чи ділянка не виконали плану і навести кілька цифр. Треба сказати, а якщо можна — й показати, чому саме так сталося, що заважало роботі, хто винен у цьому і що слід зробити для виправлення становища. Один позаштатний автор написав кореспонденцію про те, яких успіхів досягли працівники у виконанні соціалістичних зобов'язань, але «забув» при цьому вказати на причини, на моральні і матеріальні фактори, і виступ його виявився непереконливим, інформативним. Інший робкор надіслав кореспонденцію про погану організацію культурно-масової роботи серед робітників і службовців, але далі констатації фактів не пішов, не проаналізував, чому склалося таке становище, хто винен і що треба зробити для задоволення інтересів трудящих. Думається, що всі три автори не впоралися з завданням, що були погано обізнані із станом справ, з тим, про що вирішили писати. Звідси постає потреба у поглибленні своїх знань шляхом вивчення теорії питань, різних документів, матеріалів, тощо, а також ретельної підготовки до аналізу економічних факторів. З цією метою й робкорові не завадило б спеціалізуватися у певній галузі знань, щоб кваліфікованіше висвітлювати питання у своїх кореспонденціях.

Перед тим, як писати кореспонденцію, автор повинен продумати всі деталі і всі фактори, що є в його розпорядженні, і залишити з них найтипівіші і найхарактерніші. Композиційно матеріал повинен бути побудований таким чином, щоб усім змістом він підводив читача до головної думки. Робітничий кореспондент, говорив М. І. Калінін, повинен знайти таку форму викладу, яка б поживила повідомлення, щоб кореспонденція не була нудною, щоб вона викликала інтерес у читача і мала певну реакцію. Щодо тематики виступів, то її визначають завдання, які стоять перед виробництвом і колективом, а також підказує саме життя. Звідси оперативність жанру, його злободенність.

Зовсім інший характер має такий досить поширений жанр нашої преси, як рецензія. Стало правилом для всіх газет систематично розглядати і належно оцінювати твори літератури і мистецтва. Причому, в багатьох випадках рецензентами виступають в основному позаштатні автори. Така увага до жанру викликана зростанням ролі літератури і мистецтва в житті радянських людей, їхні бажання розібратися в нових творах і

творчих пошуках письменників і митців, звірити свої оцінки з кваліфікованим словом критики. Газета охоче залучає до рецензування всіх, хто має на те бажання.

Але, щоб слово читача в рецензії було кваліфікованим, одного бажання не досить. Треба, очевидно, знати, які вимоги ставляться до цього жанру. А теорія журналістики вчить, що рецензія є жанром наукової і літературно-мистецької критики, в якому публіцистично аналізуються і належно, з позицій партійності і народності оцінюються окремі твори. Рецензуються книги — наукові, популярні, художні, театральні вистави, кінофільми, картини художників тощо. Потік таких творів зростає в нашій країні з кожним роком і жодна газета не спроможна присвятити їм свої рядки, так само, як жодна людина не може прочитати і переглянути. Тому, дуже важливо правильно відібрати для рецензування такі твори, що заслуговують на це, що привернули б увагу громадськості. Особливо необхідно гостро реагувати на безідейні і низькопробні твори, які, на жаль, час від часу ще з'являються друком.

Отже, вибір твору — перший етап роботи. Коли вже твір прочитано (або переглянуто виставу чи кінофільм), слід подбати про те, щоб у вашій рецензії було розкрито ідейний і художній зміст книги. Інакше кажучи, простежити, за допомогою яких художніх засобів автор зумів (або не зумів) розкрити головну ідею свого твору. Простежити цю лінію можна на прикладах головних героїв, крізь життєві позиції персонажів, за допомогою авторського ставлення до зображеного. Оцінка твору в рецензії повинна логічно випливати з усього змісту рецензії, і зовсім не обов'язково робити це наприкінці, що вже перетворюється на штамп.

Окремо хочеться сказати про тон і стиль рецензії. Вона в усіх випадках повинна бути критичною, тобто містити глибокий аналіз з виявленням недоліків і здобутків твору. На відміну від кореспонденції, де аналізуються життєві явища, тут розглядаються художні прийоми. Тон критики повинен бути товаришеским, доброзичливим, проте — принциповим, партійним, переконливим. В оцінці творів виходити з об'єктивних критеріїв мистецтва соціалістичного реалізму, а не з суб'єктивної неприязні, мовляв, це мені не подобається та й годі. Суб'єктивна думка автора рецензії може збігатися з об'єктивними критеріями, якщо він звірятиме свої думки з марксистсько-ленінським положенням і настановами партії щодо літератури і мистецтва.

Ось такі наші думки-поради з приводу оволодіння жанрами кореспонденції та рецензії. Обидва вони утвердились в нашій пресі і своєю появою сприяють виконанню газетою агітаційної, пропагандистської та організаторської функцій. В якому з них кваліфікуватись — обирайте самі. В газетній справі усі жанри хороші, окрім нудного. Отож, оволодівайте мистецтвом творчості, щоб ваше робкорівське перо народжувало полум'яні і партійні рядки!

Г. ВАРТАНОВ,
доцент.

Навчальне завдання:

ПЕРШЕ. Напишіть кореспонденцію обсягом до 120 рядків про те, як робітники вашого цеху або підприємства виконують соціалістичні зобов'язання.

ДРУГЕ. Прочитайте новий художній твір або перегляньте нову виставу Народного самодіяльного театру, драматичного гуртка чи кінофільм і напишіть рецензію обсягом до 130 рядків.

Кращі з одержаних творів ми опублікуємо в газеті.

ЛІТО — ПОРА ВІДПОЧИНКУ І МАНДРІВ

У БРАТНІЙ МОЛДАВІЇ

Літо в розпалі. Гарячий пісок пляжу, легка прохолода і дари лісу, туристські маршрути — усе це манить на лоно природи, кличе в мандри.

Нещодавно тридцять передовиків Львівського УВП-2 місцевком профспілки відзначив туристичними путівками. Дісталась і мені. В красивому, комфортабельному автобусі ми здійснили захоплюючу подорож від Львова до Кишинєва через Галич та Буковину.

Маршрут сподобався усім, а розповідь екскурсовода, якому допомогала перекладач Ірина Степанівна Лаврит, зробила поїздку ще цікавішою, бо чимало з нас досі Молдавію знали лише з книжок та кінофільмів. І ось перші її виноградники, кукурудзяні лани, перші зупинки в історичних місцях...

З хвилюванням слухали ми розповідь екскурсовода про давнє минуле гордого молдавського народу, про жорстокі поневіряння, що зазнав їх від своїх визискувачів аж доки радянські війська не принесли на своєму щиті свободу й щасливе життя у великій і дружній сім'ї братніх народів.

11 жовтня 1974 року Леонід Ілліч Брежнєв урочисто вручив Молдавії орден Жовтневої революції. То була вже третя урядова нагорода, якою відзначено внесок трудящих республіки у побудову комуністичного суспільства в нашій країні. Згадуючи про ту подію, ми на власні очі побачили під час подорожі, що нинішня Молдавія — це край, де високо розвинуте і

сільське господарство і найрізноманітніші галузі промисловості. Так, наприклад, кишинівські майстри успішно виготовляють настільки тоненький провід, що вихід його з одного грама металу — один кілометр.

Свого часу тут діяли декабристи. 21 вересня 1820 року в Кишиневі оселився великий російський поет О. С. Пушкін. Невдовзі, під враженням від зустрічі з циганським табором, він написав тут поему «Цигани». А потім народилося ще понад 100 прекрасних творів. Ім'я геніального поета носять нині музично-драматичний театр, парк, у якому встановлено його бюст, одна з центральних вулиць, республіканська дитяча бібліотека. Є й музей, у якому можна дізнатися про все, що пов'язане з долею безсмертного генія.

Мандруючи містом, жителі якого в 1966 році святкували його 500-річчя, ми багато дізналися і про встановлення радянської влади в Бесарабії, і про Ясько-Кишинівську операцію, що розгорнулася у серпні 1944 року й закінчилась розгромом великого угруповання фашистських військ та виходом з війни королівської Румунії. В результаті цієї битви 24 серпня над Кишиневом знову замайорів червоний прапор.

Побували біля меморіалу воїнської Слави, біля Вічного вогню, вшанували пам'ять полеглих хвилюючим мовчанням.

Н. ДЕНИСЮК,
робітниця Львівського УВП-2.

НА КАВКАЗІ

Нещодавно мені пощастило побувати на Кавказі. Неповторні краєвиди з їх буйною рослинністю і білосніжними шапками гірських вершин надовго залишаться в моїй пам'яті.

З великим інтересом відвідала я місця, пов'язані з життям славетних людей — М. Ю. Лермонтова, О. С. Пушкіна, О. С. Гриб'єдова та багатьох інших наших співвітчизників.

Побувала на горі Машук, на місці дуелі М. Ю. Лермонтова, бі-

ля могили великого російського письменника О. С. Гриб'єдова.

На цій же горі поховано й Народного артиста СРСР Серго Заркаїадзе, добре відомого нам за фільмом «Батько солдата». Народ з великою любов'ю шанує пам'ять про своїх синів.

Н. СНЕГІРЬОВА,
перекладач Олександрійського клубу УТОГ.
Кіровоградська обл.

Фотоконкурс «Нашого життя».

В. Півень (м. Дніпродзержинськ). Лісова симфонія.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ІНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18, редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27.